

LBRIS

We know
books

Mădălina Angelescu

**MOARTE
DUBLĂ**

STORY CRAFT
P U B L I S H I N G

PROLOG

Ritmul muzicii de la bar îi face corpul să se miște. Pe acorduri de Guns N' Roses: *She's got a smile that it seems to me/ Reminds me of childhood memories/ Where everything was as fresh as the bright blue sky...*¹, pășește spre pontonul amenajat pe faleză. Calcă cu grijă să nu se împiedice în tocurile pantofilor și își caută din priviri prietenii între zecile de persoane. Ritmul se schimbă cu un bas puternic, pulsul îi crește, iar timpanele îi bubuie. Podeaua din scânduri de lemn vibrează încărcată, de sunete și greutatea mulțimii.

Mută geanta mică de piele roz pe umărul drept și se strecoară printre tinerii adunați lângă barul improvizat pe plajă. Sticle cu licori colorate stau în dezordine pe tejghea, iar deasupra sunt atârinate șiraguri de becuri aprinse. În

¹ Melodie Guns N' Roses – *Sweet Child O' Mine*

jurul ei, tineri veseli, în bermude sau doar în costume de baie, dansează cu pahare și sticle în mână. Amețiți de alcool și îmbătați de muzică, par să trăiască din plin seara aceasta. Alții stau mai retrași în afara ringului de dans și dau din mână în mână o țigară de foi.

Nu-i zărește însă pe Andrei și Mihaela, deși au stabilit să se vadă la ora nouă. Își privește ceasul mic de la mâna stângă: un model Tissot, curea subțire de piele neagră și cadran argintiu, pe care l-a primit cadou de absolvire de la ai ei. Limbile arată deja nouă și un sfert. Netezește cutele abia vizibile ale rochiei albastre din mătase, cu umeri goi și bretele subțiri, pe care a cumpărat-o special pentru seara aceasta și se îndreaptă către țărnul mării. Lumina lunii lasă o dără argintie pe suprafața apei și se simte atrasă de strălucirea ei ca un magnet. Un individ o agață de cot.

“Hei, bună! Unde te duci? Stai cu noi la o bere!”

Îl privește în ochi și îi răspunde politicos, nevrând să-și arate teama:

“Nu, mulțumesc! Mă așteaptă prietenii mei.”

“Ce-ai spus?” strigă tipul în urechea ei dreaptă.

Damful de alcool, amestecat cu tutun și parfum de mosc, îi face stomacul să se contracte spasmodic. E prea aproape de ea, mult prea aproape.

“Măcar o Cola,” spune el, și cu o mișcare rotită se proptește în fața ei cu o sticlă de Cola pe care o desface și i-o întinde.

Îi mulțumește cu un zâmbet forțat, ia o gură din băutura dulce și acidulată, apoi simte că e prinsă de încheietura

mâinii stângi. Răcoarea sticlei o calmează și își stăpânește iritarea ce-o cuprinde față de individul acesta grosolan. Început de iulie, iar căldura soarelui de peste zi își face încă simțită prezența, sfidând apariția serii. Materialul rochiei s-a udat în zona bustului, iar broboane mici de transpirație i se preling pe gât. Vrea să plece, dar tipul nu-i slăbește strânsoarea mâinii. Se joacă cu degetele ei, i le răsfire, apoi își plimbă ușor mâna pe antebraț, pe umăr. Degetele lui fac cercuri mici pe pielea de la baza gâtului. O trec fiori și un nou val de căldură o cuprinde. Mai ia o gură din sticla de Cola.

Se simte amețită și privirea i se înceteșează, iar vocile din jur par să se estompeze. Muzica se aude surd, din ce în ce mai slab. Ceva îi zgârie pielea de pe coapsele goale. Pipăie pe lângă ea cu mâna dreaptă, e doar nisip umed amestecat cu scoici sparte. Părul lung până la talie e răsfiret pe jos, rochia îi este ridicată. Cerul înstelat i se așterne în fața ochilor ca o pânză neagră mare, cu mii de puncte mici, luminoase. Nu își amintește cum a ajuns întinsă pe jos, iar durerea din ceafă o face să strângă puternic din pleoape. Încearcă să-și miște corpul, dar o greutate o apasă. E imobilizată și nu-și poate mișca picioarele. Își freacă gleznele de o sfoară groasă și aspră.

“Așa, știm că vrei!” aude în jurul ei, iar hohote de râs însoțesc cuvintele.

Zgomot de sticle sparte. Nu știe de unde vin sunetele, nu vede pe nimeni. Încearcă să strige, dar o palmă cu degete groase îi acoperă fața. Un obiect metalic, o brățară sau

ceas, îi zgârie obraji. Ridică mâna dreaptă și încearcă să îndepărteze palma ce-i acoperă gura și nasul. Greutatea ei îi blochează respirația. Un deget îi invadează gura și horcăie după fiecare gură de aer proaspăt, înecată de propria salivă. Continuă să simtă degetul cum i se duce pe gât în jos. O senzație de vomă îi apasă stomacul. Apoi, o durere ascuțită îi taie mijlocul și un val de sudoare îi acoperă trupul fraged.

Atunci realizează ce i se întâmplă și întreg corpul urlă de durere. Pelvisul îi zvâcnește, în timp ce o mișcare ritmică îi pompează între picioare. Durerea surdă continuă, iar fesele îi sângerează pe nisipul amestecat cu scoici. E întoarsă brusc cu fața în jos. Miros de mare, gust de sare ce îi ajunge în gură, nisip și lacrimi. Trupul tânăr i se afundă în nisip. Vrea să se afunde cu totul și să dispară.

Pentru o clipă e liberă, corpul nu-i mai este apăsător de greutate. Apoi, o strânsoare puternică o cuprinde de glezna dreaptă și e trasă târâș. Pe sânii mici, cu sfârcuri abia formate, eliberați din materialul rochiei, nisipul scrijelește urme de durere. O durere fără nume. Valurile îi stropesc gambele și coapsele goale. Doar pantofii i-au rămas.

Din nou durerea aceea între picioare, de data aceasta mai puternică. Corpul îi este tras în sus și ajunge în genunchi, într-o poziție de împerechere canină. Gustul acru de vomă i-a ajuns în gură. E trasă cu putere de mijloc, iar strânsoarea îi face stomacul să se strângă.

“Oprește-te!” reușește să spună printre dinți, făcând eforturi disperate să se opună.

Mișcarea nu se oprește și durerea continuă. Un fluid

cald i se prelinge între fese, un fluid acru i se prelinge din gură. Strigă.

E trasă de păr și o palmă îi plesnește obrazul, pe care-l simte cum arde. Încă o palmă. Țipă, dar nu pare să o audă nimeni. Un penis în erecție îi acoperă ținutul, îi invadează gura și din nou durerea aceea. În genunchi, cu picioarele legate cu sfoară aspră, cu mâinile trase pe lângă corp, e penetrată puternic în față și în spate, în același timp. Se înecă cu spermă, vomă și lacrimi. Cu o ultimă putere, reușește să prindă cu mâna pantoful cu toc cui de la piciorul drept. Și lovește. Lovește cu el spre capul celui din față sa.

“Să-mi bag una!” aude un bărbat rostind nervos și apoi o lovitură puternică peste față. Un gust metallic se amestecă fluidelor din gură.

“S-o ștergem de-aici!” spune un alt individ cu o voce mai groasă.

Și apoi liniște. Mișcarea se oprește, zgomotele dispar și doar valurile mării par să o atingă. Se lasă să cadă într-o parte și se ghemuiește în poziție de fetus. Își strânge cu brațele corpul, ca într-o îmbrățișare. Mâinile îi sunt stropite de un lichid lipicios, mirosul de sânge e acolo și urmele erecției lui sunt încă pe buzele ei abia coapte. Șiroaie de lacrimi îi spală fața, iar stropii de mare îi spală trupul tânăr cu fiecare val. Își dorește să dispară cu următorul, departe în larg.

Aude din nou ritmul muzicii. În schimb, pe ea nu o aude nimeni. Într-o lume în care timpul dansează cu umbrele trecutului, destinul ei se conturează acum și aici,

pe acordurile unei melodii. Plânge în liniște, cu sughițuri ce-i fac corpul să tremure. Se leagănă îmbrățișată pe ritmul valurilor ce vin și pleacă, sub lumina lunii ce ascunde povestea ei. Se leagănă ca un copil alintat de părinți.

UNU

Optsprezece persoane stau îngrămădite pe două șiruri de birouri așezate în formă de *L*. Ventilatoare uriașe se chinuie cu un hureit zgomotos să facă aerul cât de cât respirabil, dar tot e înăbușitor de cald. Un spațiu de doar o sută de metri pătrați, pe care îl împarte zilnic cu colegii de la redacție. Podeaua de lemn, acoperită cu un linoleum ieftin, scârțâie la fiecare pas. O hală înaltă, folosită în trecut pentru fabricarea pieselor de tractoare e transformată acum în redacția ziarului *Gazette*, ziar de știri naționale, ce urmărește scoaterea pe tapet a afacerilor murdare din bani publici. Mica și marea corupție de la nivelul instituțiilor statului.

Martha își șterge cu dosul palmei stângi broboanele de sudoare apărute pe frunte, apoi își freacă palmele de

materialul blugilor albaștri prespălați. Tricoul simplu, *no name*², de culoare roz pal, e lipit pe spate de bretelele sutienului. Știe că devine un pic prea transparent atunci când e ud, dar l-a luat în grabă de dimineață pe ea, direct de pe uscătorul de rufe. Își strânge părul la spate, ca și cum l-ar prinde într-o coadă, dar degetele i se încurcă între șuvițele blonde de păr cârlionțat. Decide să-l lase să cadă iar liber peste umeri. Privește plictisită ecranul calculatorului și citește știrile online publicate de concurență, folosind roțița de scroll³ a mouse-ului. *Ficțiune*, își zice în gând. *Nu are cum să fie adevărat tot ce-au scris. Au inventat doar ca să umple spațiile*, își continuă gândurile.

E jurnalist de investigații de un an de zile și în ultimele trei luni nu a scris niciun articol care să fie publicat, doar nimicuri. Și începuse atât de bine când au primit-o la *Gazette*. Stătea mai mult pe teren decât la redacție și scotea ce era mai bun dintr-un subiect. Era pe val, cum s-ar zice. Așa și-a atras și invidia unor colegi de la ziar. Dar acum, când tot ce înseamnă presă scrisă în România tinde să fie ridiculizat, zilele ei la *Gazette*, și nu numai ale ei, sunt numărate. În ritmul ăsta, va ajunge să scrie doar necrologuri, în online, sau nici măcar atât.

Îa o gură de lichid amar din cana pe jumătate goală. O cafea chioară și rece. Se strâmbă și o lasă pe teancul de postit-uri galbene din colțul biroului. Privește ceasul de pe monitorul calculatorului: ora 09:30. Căldura din redacție

2 No name – o marcă de haine fără renume

3 Roțița de scroll – roțița de derulare a mouse-ului

e de-a dreptul sufocantă. Sfârșit de august și e cald chiar de la primele ore ale zilei. Își ridică privirea peste capetele colegilor și încearcă să vadă copacii din spatele acestor pereți de tablă fierbinte. Ochiurile de geam sunt așezate cu mult deasupra birourilor, iar praful neșters de ani de zile le-a înnegrit, încât abia zărește prin ele lumina zilei. Nici urmă de copaci sau frunze mișcătoare. Doar un zgomot infernal de voci amestecate, huruit de mașinării și miros de cerneală de la hârtia de ziar proaspăt tipărită. Adoră acest miros. Tuș cu parfum de copilărie, pe care încă îl inspiră puternic din paginile cărților ce și le face singură cadou la fiecare aniversare.

Își proptește fața între mâini și privește tastatura calculatorului cu litere amestecate - q, t, r, h, j, m, a, ce nu vor să formeze cuvinte în mintea ei. Apasă câte o tastă la întâmplare. Literele negre se aliniază în șir pe pagina goală deschisă pe ecranul calculatorului. Martha se gândește la băiatul cu păr creț ca și al ei, întâlnit de dimineață când a coborât din tramvai și care vinde covrigi în apropierea stațiilor de autobuz. Continuă să tasteze și umple rânduri întregi. Gândurile i se mută la figurile posace și fețele transpirate ale călătorilor ce au coborât odată cu ea, la mirosul fad de corpuri nespălate și haine prea mult purtate. Nimic senzațional în asta. *Ce să scriu?* strigă o voce în mintea ei. Nimeni nu a omorât pe nimeni în tramvai. Niciun accident cu victime. Nicio gaură la buget. Acum vrea doar să devină invizibilă. Să-și ia sacoșa crem din pânză de sac, ce o poartă azi pe post de geantă, să plece din forfota redacției

și să se retragă în micul ei apartament, în mijlocul patului, cu o carte bună în mână. Ridică degetele de pe tastatură și privește monitorul. Are în față o jumătate de foaie albă înnegrită de litere. Apasă tasta *Delete*⁴.

“Martha! La mine, acum!”

Vocea lui Daniel o trezește din amorțeala gândurilor. *Iar îmi va spune că scriu articole de doi lei*, își zice pentru ea, și se deplasează cu pași mici, ezitanți, spre biroul improvizat într-un colț al sălii, din pereți falși de rigips și geamuri termopan, al șefului ei.

“Închide ușa după tine!” îi zice Daniel.

De parcă nu s-ar uita toți încoace cu priviri bulpave și zâmbete de batjocură, își spune Martha în gând și trage de mânerul ușii spre interior.

“Ascultă, Martha!” începe Daniel.

Oh, nu! Nu încă un discurs motivațional. Știu și eu că sunt o ratată. Că nu găsesc niciun subiect interesant, își repetă tânăra în minte, în timp ce îl privește pe șeful *Gazette*, Daniel Stănescu. E un bărbat înalt, trecut puțin de patruzeci de ani, cu părul blond închis, tuns periuță, azi cu barba nerasă de câteva zile sau chiar de o săptămână. Tricoul cu guler tip polo, gri șobolan, pe care îl poartă îi scoate și mai mult în evidență ochii verzi, inteligenți și pătrunzători. Par să-i intre adânc în suflet, când o privesc.

“Ai potențial, Martha! De asta te-am angajat. De trei luni, însă, nu scrii nimic.”

⁴ Tasta Delete – tasta ștergere text.

“Dar, nu am găsit nimic senzațional,” se scuză ea.

“Un jurnalist de investigații nu așteaptă subiectul. Îl caută peste tot în jurul său. Uită-te bine! Ascultă cu atenție!”

“Dar...” și Martha își mușcă buza de jos fără să adauge nimic.

Gustul sângelui îi atinge vârful limbii. Își strânge palmele la spate și își freacă energic degetele unele de altele. Le simte umezeala transpirației până în burice. Nu are stare, își mută greutatea corpului de pe un picior pe altul.

Țârâitul telefonului o salvează de ploaia de cuvinte rostite cu patos de Daniel. Îl vede cum se întoarce către birou și ridică receptorul din furcă. Spatele drept și posteriorul lucrat îi trădează natura sportivă, dar nu l-a auzit spunând că ar merge la sala de forță, probabil iese la alergat. Îl așteaptă să termine convorbirea.

“Da, sigur că da. Așa facem!” spune Daniel și așează receptorul la locul lui. “Martha, uite ce e! Îți cer un articol bun până la sfârșitul săptămânii viitoare. Ai șapte zile. Atât. Altfel, îți poți elibera scaunul de șezutul acela gras. Poate *Gazette* nu e pentru tine.”

Cu privirea lui Daniel ațintită asupra ei, ochii i se umplu cu lacrimi, dar strânge din pleoape și continuă să-și privească șeful. Nu vrea să-i dea satisfacție văzând-o plângând. Nici lui, nici colegilor, care nu și-au întors capetele spre monitoare de când a intrat în birou. Se simte o ratată acum, dar doar asta își dorește să facă, să scrie la ziar. A ales jurnalismul, când bunica tot insistă să dea la medicină. Cuvintele lui Daniel fac șanțuri adânci în mintea ei.